

LIBRIS

We know
books

În această serie:

ULTIMUL REGAT

CĂLĂREȚUL MORȚII

STĂPÂNII NORDULUI

CÂNTECUL SABIEI

ȚINUTURI ÎN FLĂCĂRI

MOARTEA REGILOR

LORDUL PĂGÂN

TRONUL GOL

RĂZBOINICII FURTUNII

PURTĂTORUL TORȚEI

RĂZBOIUL LUPILOR

SPADA REGILOR

SENIORUL RĂZBOINIC

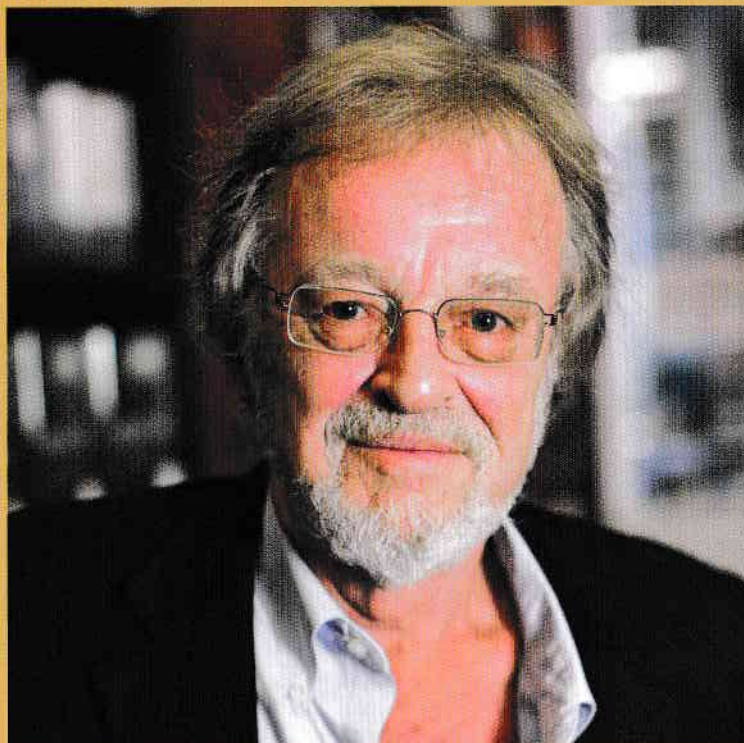
BERNARD CORNWELL SENIORUL RĂZBOINIC

Traducere din limba engleză și note
IOAN CIUPERCĂ

LITERA
București

CUPRINS

Toponime.....	7
Partea întâi. JURĂMÂNTUL ÎNCĂLCAT.....	11
Partea a doua. LUCRAREA DIAVOLULUI.....	167
Partea a treia. MĂCELUL.....	261
Epilog.....	387
Notă istorică.....	393
Nota autorului.....	398

BERNARD CORNWELL s-a născut la Londra și a lucrat în televiziune până când a întâlnit-o pe viitoarea sa soție, cetățeană americană, și s-a mutat în Statele Unite.

A refuzat permisul de muncă, a scris un roman și de atunci scrie încontinuu.

Cornwell este un povestitor înnăscut pasionat de istorie, seria sa intitulată *Ultimul regat* fiind centrată pe întemeierea regatului Angliei. Este, de asemenea, autorul seriei *În căutarea Graalului*, cu acțiunea plasată în vremea Războiului de 100 de Ani, al seriei *Sharpe*, cu care a debutat, și al mai multor romane de sine stătătoare.

Unu

În timpul verii, cămășile de zale se încing și simți fierbințeala lor pe piele chiar dacă sunt căptușite. Metalul atârnă greu și te arde orice ai face. Căptușeala de piele este la fel de fierbinte. În dimineața aceea, soarele ardea ca un cuptor. Calul meu era nervos și agitat din cauza muștelor. Abia dacă se simțea o adiere de vânt peste colinele ghemuite sub soarele amiezii. Aldwyn, slujitorul meu, îmi ducea lancia și scutul cu margini de metal pe care era desenat un cap de lup, blazonul Bebbanburgului. Spada mea, Răsuflarea-Șarpelui, îmi atârna la șoldul stâng. Mânerul ei era atât de fierbinte încât nici nu-l puteam atinge. Coiful meu împodobit cu un cap de lup din argint era așezat pe mânerul șei. Putea să-mi acopere tot capul, avea căptușeală din piele și apărători care se puteau prinde peste gură astfel încât dușmanii nu-mi vedeau decât ochii; nu puteau vedea sudoarea, nici cicatricile făcute de-a lungul unei vieți în care am avut de dus multe bătălii.

Puteau vedea capul de lup, lanțul de aur din jurul gâtului și brățările groase pe care le purtam în timpul luptei. Mă știau toți. Cel mai curajos, dar și cel mai neghiob dintre ei ar fi vrut să mă omoare pentru renumele pe care moartea mea i l-ar fi adus. Venisem pe colină împreună cu optzeci și trei dintre oamenii mei. Dacă voiau să mă omoare pe mine, trebuiau să dea piept și cu luptătorii mei. Eram războinicii Bebbanburgului, haita de lupi sălbatici ai nordului. Și, la un moment dat, a apărut un preot.

Acesta, călare pe unul dintre armăsarii mei, nu purta zale și nici nu avea vreo armă. Avea jumătate din vârsta mea, dar tâmplele îi erau cărunte. Fața lui lungă era luminată de doi ochi pătrunzători. Era proaspăt ras. Purta o sutană lungă de culoare neagră, iar la gât avea o cruce de aur.

– Nu ți-e cald îmbrăcat așa? l-am întrebat încet.

– Nu mi-e prea comod, mi-a răspuns el.

Vorbeam în daneză, limba lui maternă pe care o vorbisem și eu în copilărie.

– De ce trebuie să lupt întotdeauna de partea greșită? l-am întrebat.

A zâmbit.

– Nu te poți ascunde în fața sorții, Lord Uhtred. Trebuie să faci lucrarea Domnului, fie că vrei, fie că nu.

Mi-am înăbușit o replică furioasă și am rămas uitându-mă la valea lipsită de copaci peste ale cărei pietre se revărsau razele fierbinți ale soarelui și prin care curgea un râu. Pe colinele din partea de răsărit pășteau niște oi. Ciobanul ne văzuse și încerca să-și mâne turma de oi spre miazăzi, mai departe de noi, dar câinilor le era cald și sete și erau atât de obosiți încât mai mult au speriat oile decât să le îndrepte încotro trebuia. Ciobanul nu avea de ce să se teamă de noi, dar văzuse călăreți pe colină și sclipirea armelor acestora în lumina soarelui și se speriasse. Jos în vale, drumul roman, acum doar un drum cu pământ bătătorit mărginit de pietre pe jumătate îngropate, mergea drept pe lângă râu înainte de a coti spre apus pe lângă colina pe care ne aflam noi. Un șoim s-a rotit pe deasupra drumului bătând din aripi în aerul cald. Ceva a sclipit în partea de miazăzi.

Una dintre iscoadele mele venea în goana calului și asta însemna un singur lucru: dușmanul se apropia.

I-am tras înapoi pe oamenii mei și pe preot. Am scos Răsuflarea-Șarpelui cam o lățime de palmă din teacă, dar am pus-o apoi la loc. Aldwyn a vrut să-mi dea scutul, dar eu am scuturat din cap.

– Așteaptă până îi vedem, i-am spus.

I-am dat coiful să mi-l țină, am descălecat și am plecat cu Finan și cu fiul meu pe creasta unde stătuserăm toți.

– Ceva parcă nu este în regulă, am zis.

– Asta-i soarta, a spus Finan. Și soarta e o târfă.

Stăteam întinși în iarba înaltă și ne uitam la praful ridicat de copitele armăsarului iscoadei mele.

– Ar fi trebuit să vină pe marginea drumului, a spus Finan. Acolo nu este praf.

Iscoada a ieșit de pe drum și a început să urce către locul în care ne aflam noi. Era Oswi.

– Ești sigur în legătură cu dragonul? am întrebat.

– Nu te poți înșela în privința unei așa fiare, a zis Finan. Monstrul venea dinspre miazănoapte.

– Iar steaua a căzut de la nord spre sud, a adăugat fiul meu și și-a dus mâna la piept pentru a-și atinge crucea.

Fiul meu este creștin.

Praful din vale s-a împrăștiat. Dușmanul venea, numai că nu eram sigur care dintre vrăjmașii mei era. Știam doar că astăzi trebuia să lupt împotriva regelui care venea dinspre miazăzi. Și acest lucru mă puneam în încurcătură căci steaua și dragonul dăduseră semn că va veni dinspre miazănoapte.

Mereu căutam semne. Chiar și creștinii cercetează în jur pentru a le găsi. Ne uităm la zborul păsărilor, ne îngrijorăm la căderea unei crengi, privim la forma urmelor pe care le lasă vântul pe suprafața unei ape, ne ținem respirația când auzim strigătul unei vulpi și ne atingem amuletele atunci când se rupe o coardă a harpei. E greu să înțelegi semnele dacă zeii nu vor să-ți dea semne clare. Cu trei nopți în urmă, la Bebbanburg, zeii ne-au trimis un mesaj care nu putea fi mai clar: răul va veni dinspre miazănoapte.

Dragonul zburase pe cerul nopții pe deasupra Bebbanburgului. Eu nu l-am văzut, dar Finan l-a văzut și am încredere în Finan. Mi-a spus că era uriaș; pielea lui avea culoarea argintului, ochii erau doi cărbuni aprinși, iar aripile erau atât de mari încât acopereau stelele. Fiecare bătaie a acestor aripi

monstruoase făcea ca apa mării să se cutremure ca lovită de un vânt năprasnic. Și-a întors capul către Bebbanburg, iar Finan s-a gândit că urma să verse foc peste fortăreață, dar aripile uriașe au mai fâlfâit o dată făcând să se cutremure apa dedesubtul lor, apoi a plecat către miazăzi.

– Aseară a căzut o stea, mi-a spus părintele Cuthbert. A văzut-o Mehrasa.

Părintele Cuthbert, care era preotul Bebbanburgului și care era orb, se însurase cu Mehrasa, o fată de pe alte meleaguri cu pielea de culoare închisă, pe care o salvase de la un negustor de sclavi din Lundene cu mulți ani în urmă. Din obișnuință, îi spuneam fată deși acum era o femeie de vârstă mijlocie. „Îmbătrânim“, mi-am zis.

– Steaua a căzut de la miazănoapte spre miazăzi, mi-a spus părintele Cuthbert.

– Iar dragonul a venit tot dinspre miazănoapte, a adăugat Finan.

Am tăcut. Benedetta se sprijinea de umărul meu. Nici ea nu a spus nimic și m-a strâns de mână.

– Semne și miracole, se va întâmpla ceva înfricoșător, a mai spus părintele Cuthbert și și-a făcut semnul crucii.

Era o seară de vară timpurie. Stăteam afară din salon. Rândunelele se adunau pe la streșini, iar valurile mării se aruncau fără încetare spre țârmurile de la poalele meterezelor în partea de răsărit a fortăreței. Mă gândeam la mișcările lor ritmice ca la un sunet nesfârșit de urcare și coborâre. M-am născut cu aceste sunete în urechi și, în curând, voi muri. Mi-am atins amuleta în formă de ciocan aflată la gât și m-am rugat să mor în zgomotul valurilor din Bebbanburg și ascultând țipetele pescărușilor.

– Ceva înfricoșător care va veni dinspre miazănoapte, a repetat părintele Cuthbert.

Dar nu cumva dragonul și steaua căzătoare erau un semn al morții mele? Mi-am atins din nou amuleta. Încă pot călări, pot mânui un scut și o spadă, dar, la sfârșitul zilei, încheieturile îmi aduc aminte că sunt bătrân.

– Cel mai rău lucru legat de moarte este că nu știi ce se întâmplă după ea, am rupt eu tăcerea.

Un timp, nimeni n-a scos un cuvânt, apoi Benedetta mi-a strâns din nou mâna.

– Ești nebun, a spus ea într-un târziu cu tandrețe în glas.

– Întotdeauna așa a fost, a spus Finan.

– Poate că vei putea vedea din Walhalla¹ ce se întâmplă, a intervenit părintele Cuthbert.

Creștin fiind, preotul nu putea să creadă în Walhalla, dar învățase să fie îngăduitor cu mine. A zâmbit.

– Sau, poate să te alături Bisericii Romei, stăpâne? a mai zis pe un ton ironic. Te asigur că, din paradis, poți vedea ce se întâmplă pe pământ.

– Ai depus tot felul de eforturi pentru a mă converti, dar niciodată nu te-am auzit spunând că în paradis se găsește bere.

– Am uitat să-ți spun asta? m-a întrebat continuând să zâmbească.

– Eu cred că în paradis se găsește vin, a spus Benedetta. Vin bun din Italia.

S-a lăsat liniștea pentru că nici unuia dintre noi nu îi plăcea vinul.

– Am auzit că regele Hywel s-a dus în Italia, a zis fiul meu după o pauză. Sau doar se gândește să se ducă?

– La Roma? a întrebat Finan. Da, așa se spune.

– Aș vrea să merg la Roma, a zis părintele Cuthbert cu părere de rău în glas.

– Nu mai este nimic la Roma, a spus Benedetta pe un ton disprețuitor. Doar ruine și șobolani.

– Și Sfântul Părinte, a zis cu blândețe părintele Cuthbert.

S-a lăsat din nou tăcere. Hywel, pe care îl plăceam, domnea peste regatul Dyfed² și, dacă el a socotit că poate călători la Roma, înseamnă că era pace între gazezi și saxonii din Mercia.

¹ În mitologia nordică, Walhalla este paradisul în care ajungeau războinicii vikingi după moartea lor eroică în luptă.

² Comitat din sud-vestul Țării Galilor

Dar dragonul nu venise dinspre miazăzi, nici dinspre apus, venise dinspre miazănoapte.

– Scoțieni, am zis.

– Sunt prea ocupați să se lupte cu vikingii, a intervenit brusc Finan.

– Și să facă incursiuni în Cumbria, a adăugat cu amărăciune fiul meu.

– Iar Constantin e bătrân, a adăugat părintele Cuthbert.

– Toți suntem bătrâni, am spus la rândul meu.

– Constantin mai degrabă ar dori să construiască mănăstiri decât să poarte bătălii, a continuat Cuthbert.

Mă îndoiam că ar fi fost așa. Constantin era regele Scoției. Îmi plăcea să mă întâlnesc cu el. Era un bărbat înțelept și elegant, dar nu aveam încredere în el. Cei din Northumbria nu aveau încredere în scoțieni, cum nici scoțienii nu aveau încredere în cei din Northumbria.

– Nu se va termina niciodată, am zis cu voce încetă.

– Ce? a întrebat Benedetta.

– Războiul. Necazurile.

– Atunci când vom fi toți creștini... a început să spună părintele Cuthbert.

– Ha! Ha! l-am întrerupt brusc.

– Dar dragonul și steaua nu mint, a continuat el. Necazul va veni dinspre nord. Așa ne spune profetul în scripturi. *Quia malum ego adduco ab aquilone et contritionem magnam.*

A făcut o pauză sperând că unul dintre noi îl vom ruga să ne traducă.

– Iată, aduc de la miazănoapte necaz și nevoie mare¹, a intervenit Benedetta, dezamăgindu-l.

– Prăpăd mare! a mai spus părintele Cuthbert cu glas amenințător. Răul va veni dinspre miazănoapte! Stă scris!

Și, în dimineața următoare, răul, într-adevăr, a venit. Dinspre miazăzi.

*

Corabia a venit dinspre miazăzi. Vântul abia adia, marea era liniștită, valuri joase loveau istovite țărmul lung de la Bebbanburg. Nava care se apropia avea o cruce fixată la prora și lăsa în urmă o dără pe care soarele dimineții o acoperea cu nuanțe aurii. Era împinsă de vâsle care se ridicau și coborau într-un ritm încet, parcă obosit.

– Bieții vâslași! Probabil au vâslit toată noaptea, a spus Berg.

El era cel care comanda gărzile amplasate pe meterezele fortăreței.

– Patruzeci de vâsle, am zis mai mult pentru a vorbi decăt pentru a-i spune lui Berg ceva ce putea vedea și el foarte bine.

– Și vin încoace. De unde, totuși?

Berg a ridicat din umeri.

– Ce se va întâmpla astăzi? a întrebat.

Am ridicat și eu din umeri. Ce urma să se întâmple era ceea ce se întâmpla întotdeauna. Cazanele cu apă urmau să fie puse pe foc pentru a fierbe rufele, sarea va fi uscată în tigăi în partea de nord a fortăreței, bărbații se vor antrena în mânăuirea scuturilor, a săbiilor și a lăncilor, caii vor fi antrenați, peștele va fi afumat, din fântânile adânci va fi scoasă apă proaspătă, iar în bucătăriile fortăreței se va prepara bere.

– Eu am de gând să nu fac nimic, am zis. Dar tu ia doi oameni cu tine și adu-i aminte lui Olaf Elnerson că îmi datorează chiria. Mulți bani!

– Nevasta lui e bolnavă, stăpâne.

– La fel a spus și iarna trecută.

– Și scoțienii i-au luat mai mult de jumătate din turme.

– Sau, mai degrabă, el le-a vândut lor, am spus pe un ton acru. Nimeni nu s-a plâns de vreo incursiune a scoțienilor primăvara asta.

Olaf Elnerson preluase terenul arendat de la tatăl său care niciodată nu rămăsese dator cu plata arendeii în lână sau în bani. Olaf, fiul lui, era un bărbat priceput ale cărui ambiții, mi se părea mie, treceau dincolo de a rămâne un crescător de oi pe colinele din zonă.

¹ Vechiul Testament, Ieremia 4:6

– Până una-alta, ia vreo cincisprezece oameni cu tine și bagă-i frica în oase. Nu am nici un pic de încredere în el.

Corabia se apropiase destul de mult așa încât îi puteam vedea pe cei trei oameni aflați pe puntea de la pupa. Unul dintre ei era un preot sau, cel puțin, avea pe el un anterior lung de culoare neagră. Stătea în picioare și făcea semn din mâini către meterezele fortăreței noastre. Nu i-am răspuns.

– Oricine ar fi ei, adu-i în salon, i-am spus lui Berg. Se pot uita la mine cât timp eu beau bere. Și așteaptă înainte de a te duce la Olaf.

– Să aștept? De ce?

– Mai întâi, să vedem ce vești ne aduc, i-am răspuns dând din cap către corabia care se îndrepta către intrarea îngustă a portului Bebbanburg.

Din câte vedeam, nu avea încărcătură, dar vâslașii erau frânți de oboseală pentru că se grăbiseră să ne aducă vești care nu sufereau amânare.

– Este a lui Æthelstan, am gândit eu cu voce tare.

– Æthelstan? m-a întrebat Berg.

– Nu este o corabie din Northumbria, nu-i așa?

Corăbiile din Northumbria aveau prore mai înguste în timp ce constructorii de nave din sud le făceau mai largi. În afară de asta, această corabie avea pe ea o cruce, ceea ce prea puține dintre corăbiile din Northumbria aveau.

– Și, în plus, cine se folosește de preoți pentru a trimite mesaje?

– Regele Æthelstan.

Mă uitam la corabia care intra în canal, apoi l-am luat pe Berg și am plecat de pe metereze.

– Ai grijă de vâslași. Trimite-le mâncare și bere și adu-l pe acel preot în salon.

M-am dus și eu în salon, acolo unde doi servitori ștergeau pânzele de păianjen cu nuiete de salcie având la capete mănunchiuri de pene. Benedetta se îngrijea ca toți păianjenii să fie dați afară din fortăreață.

– Avem oaspeți, i-am spus. Războiul tău cu păianjenii mai poate aștepta.

– Nu este un război. Îmi plac păianjenii, dar nu în camera mea. Cine vine?

– Cred că sunt emisari ai lui Æthelstan.

– Atunci, trebuie să-i primim cum se cuvine! A bătut din palme și a poruncit să fie aduse bănci. Și aduceți și tronul, a mai poruncit ea.

– Țsta nu-i chiar un tron. E doar un jilț mai deosebit.

– Uff!

Auzeam această exclamație ori de câte ori ceva o exaspera pe Benedetta. Mereu îmi venea să zâmbesc, ceea ce o enerva și mai mult.

– Este un tron pentru că ești rege al Bebbanburgului!

– Senior, am ținut să o corectez.

– Ești rege atât timp cât idiotul de Guthfrith, sau Owain, sau oricare alții se consideră că sunt, a zis făcând un semn de lehamite.

Asta era o discuție mai veche și am trecut peste ea.

– Și nu uita să fie și fetele care să ne servească bere și să aducă ceva de mâncare. Proaspătă, oricum.

– Iar tu ar trebui să-ți pui o îmbrăcăminte pe măsură. Ți-o aduc imediat.

Benedetta venea din Italia. Fusese răpită din sânul familiei de către negustorii de sclavi, fusese purtată prin toată lumea creștină până a ajuns în Wessex. Am eliberat-o și acum este doamna Bebbanburgului, fără a fi soția mea.

– Bunica mea mi-a spus că nu ar trebui să mă mărit niciodată, mi-a spus ea de nenumărate ori făcându-și, de fiecare dată, semnul crucii. Țsta ar putea fi un blestem. Am fost destul de blestemată în viață. Acum sunt fericită! Nu contează blestemul de care vorbea bunica mea, deși ea nu s-a înșelat niciodată.

Am acceptat, bodogănind, să-mi pună pe umeri mantia scumpă, dar am refuzat să-mi pun pe cap diadema de bronz care aparținuse tatălui meu. Cu Benedetta lângă mine, am rămas în așteptarea preotului.

Cel care se îndrepta de pe drumul însorit către umbra răcoasă din salonul Bebbanburgului era un vechi prieten, părintele Oda, acum episcop de Rammesburi, un bărbat înalt care pășea elegant îmbrăcat în roba lui neagră, lungă, garnisită cu stofă de culoare vișinie. Era însoțit de doi luptători saxoni care, înainte de a se îndrepta împreună cu Oda către mine, i-au dat majordomului meu spadele.

– Oricine ar putea spune că sunteți rege, mi-a spus când s-a apropiat de mine.

– Dar este rege! a continuat să insiste Benedetta.

– Și oricine s-ar putea gândi că ești episcop.

– Da, prin voia Domnului sunt, Lord Uhtred.

– Prin voia lui Æthelstan, i-am spus și m-am ridicat pentru a-l îmbrățișa. Pot să te felicit?

– Cum doriți. Cred că sunt primul danez ajuns episcop în Englland.

– Așa îi spui acum?

– E mai ușor decât să spun că sunt primul episcop danez în Wessex, Mercia și Anglia de Est. Mă bucur să vă revăd, doamnă, a mai zis el înclinându-se în fața Benedettei.

– Și eu, părinte episcop, i-a răspuns ea făcând o reverență.

– Așadar, e greșit ce se spune! Curtoazia există la Bebbanburg!

Mi-a zâmbit înveselit de propria glumă. I-am zâmbit la rândul meu. Oda, episcop de Rammesburi! Cel mai surprinzător lucru în această numire era faptul că Oda era danez, fiul unor imigranți păgâni care invadaseră Anglia de Est sub conducerea lui Ubba, cel pe care eu l-am omorât. Acum, fiul danez al unor părinți păgâni era episcop în Engllandul saxon! Nu că nu ar merita. Oda era un om rafinat, isteț și, din câte știam, nimeni nu se îndoia de onestitatea lui.

A urmat un moment de pauză căci Finan, auzind de sosirea lui Oda, venise să-l salute. Oda fusese cu noi atunci când am apărut poarta Crepelgate din Lundene, o bătălie în urma căreia Æthelstan devenise rege. Nu sunt creștin și nu-mi place

creștinismul, dar nu se poate să nu-ți placă un om care ți-a fost alături într-o bătălie crâncenă.

– A, vin! a întâmpinat Oda cu bucurie un servitor care tocmai intrase. Și, întorcându-se către Benedetta, a adăugat: Este, bineînțeles, binecuvântat de soarele Italiei.

– Mai degrabă făcut din boabe pe care s-au pișat țărani franci, am zis eu.

– Farmecul nu l-a părăsit, nu-i așa, doamnă? a spus Oda și s-a așezat. Apoi, s-a uitat la mine și a atins crucea grea din aur care-i atârna la gât. Am venit cu vești, Lord Uhtred, mi-a spus pe un ton dintr-odată precaut.

– Îmi imaginam.

– Care nu vă vor plăcea, a continuat Oda, uitându-se la mine.

– Care nu-mi vor plăcea, am repetat eu și am așteptat să aud ce vrea să-mi spună.

– Regele Æthelstan este în Northumbria, a zis calm continuând să se uite la mine. Acum trei zile, a intrat în Eoferwic. A făcut o pauză, așteptându-se ca eu să protestez, dar n-am zis nimic. Iar regele Guthfrith a înțeles greșit venirea noastră și a fugit.

– A înțeles greșit? Chiar așa? Și a fugit de tine și de Æthelstan? Doar de voi doi?

– Firește că nu, a spus tot cu calm Oda. Eram escortați de peste două mii de oameni.

De-a lungul anilor, luptasem destul de mult. Îmi doream să stau la Bebbanburg. Voiam să ascult cum se sparg valurile de mal și cum se lovește vântul de frontonul salonului. Știam că nu mai am mult de trăit, dar zeii au fost buni cu mine. Fiul meu devenise un bărbat în toată puterea cuvântului și el va moșteni întinderi mari de pământ. Puteam încă să călăresc și să vânez. Și o aveam pe Benedetta. Este adevărat că avea temperamentul unei oale în care clocotește apa, dar era iubitoare și devotată, avea o strălucire care lumina cerul cenușiu al Bebbanburgului, iar eu o iubeam.

– Două mii de oameni și, cu toate acestea, are nevoie de mine? l-am întrebat pe un ton categoric.